

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/72/2019
Identifikačné číslo spisu: 2514201620
Dátum vydania rozhodnutia: 29.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2514201620.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne HALO reality s. r. o., so sídlom T. Vánsovej 509/15, 971 01 Prievidza, IČO: 46 565 701, zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Jaškom, so sídlom Falešníka 10, 971 01 Prievidza proti žalovanej B. I., nar. XX. O. XXXX, bytom Z. XXXX/XX, XXX XX Z., zastúpenej advokátom JUDr. Matejom Váľentom, so sídlom Jesenského 232, 958 01 Partizánske, o zaplatenie sumy 10.000 € s príslušenstvom, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 31Cob/19/2018-228 z 26. marca 2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovanej o d m i e t a .

II. Žalobkyňa m á proti žalovanej n á r o k na náhradu dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Piešťany (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 12C/193/2014-163 zo dňa 17. októbra 2017 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 5.000 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne od 12.02.2014 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.). Zároveň svedkovi O. D., nar. XX.XX.XXXX priznal proti žalovanej nárok na náhradu svedočného v rozsahu 100 % (výrok IV. rozsudku).

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa a žalovaná ako podnikateľky uzavreli dňa 17.04.2012 Zmluvu o poskytovaní služieb (ďalej aj „zmluva“), na základe ktorej žalovaná ako poskytovateľka vykonávala pre žalobkyňu sprostredkovanie predaja, prenájmu a kúpy nehnuteľností (realitnú činnosť) a realizovala obchody. Žalobkyňa vypovedala predmetnú zmluvu listom zo dňa 17.01.2014 a následne sa podanou žalobou domáhala proti žalovanej zaplatenia zmluvnej pokuty vo výške 10.000 € v zmysle článku VII. bodu 7./A zmluvy pre podstatné porušenie ustanovení zmluvy žalovanou. Sporným medzi stranami bolo, či žalovaná sa dopustila konania, ktorým podstatne porušila zásadné ustanovenia zmluvy uvedené v článku VII. bode 7./A, písm. (e) uzatváranie realitných obchodov bez vedomia HALO reality a nepriznanie rezervačnej zálohy a odmeny za sprostredkovanie realitného obchodu, o ktorom mal vedúci pobočky vedomosť a písm. (f) iné obdobné hrubé a závažné porušenia, ako je sprenevera peňazí klientov HALO reality a peňazí HALO reality v podobe

neoprávneného vyberania peňazí od klientov.

3. Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalovaná ako sprostredkovateľka (zastupujúc žalobkyňu) dňa 07.06.2012 uzavrela s O. D., nar. XX.XX.XXXX a B. D., nar. XX.XX.XXXX ako záujemcami Dohodu o poskytovaní realitných služieb, ktorá bola uzavretá na dobu 1 roka od obhliadky nehnuteľnosti. Následne žalovaná poskytovala O. D. a B. D. realitné služby, a to bez uzavretia písomnej zmluvy. O uvedenom obchode informovala svojho vedúceho L.Q., nar. XX.XX.XXXX, čím si splnila povinnosť vyplývajúcu jej z článku VI. bodu 6./G zmluvy. Žalovaná však podľa zmluvy bola povinná akúkoľvek novú príbratú zákazku nahlásiť aj vo firemnom programe ADMIN, ktorú povinnosť si nespĺnila. Neobstojí argument žalovanej, že sa jednalo o neštandardný obchod bez uzavretia písomnej zmluvy, a teda nemala čo do firemného programu zaregistrovať. Práve interný firemný program totiž slúži u žalobkyne na evidenciu všetkých realitných obchodov uzatváraných jednotlivými maklérmi a je prostriedkom, ako sa žalobkyňa má možnosť o nich dozvedieť. Skutočnosť, že vedúci žalobkyne - svedok L. A. o uvedenom obchode informoval žalobkyňu, nemôže nahradiť zmluvnú povinnosť žalovanej nahlásiť zákazku vo firemnom programe ADMIN. Žalovaná bola povinná dodržiavať svoje zmluvné povinnosti a vykonávať realitnú činnosť pre žalobkyňu v súlade so zmluvou. Keďže žalovaná tak nepostupovala, súd dospel k záveru, že žalovaná uzavrela realitný obchod bez vedomia žalobkyne, čím porušila článok VII. bod 7./A písm. (e) zmluvy.

4. Výsluchom svedka O. D. (ktorého vierohodnosť žalovaná nespochybnila) súd prvej inštancie mal preukázané, že svedok odovzdal žalovanej províziu v hotovosti, a to vo výške 300 €. Prijatú províziu v hotovosti však žalovaná mohla iba na základe výslovného písomného splnomocnenia konateľov žalobkyne, pričom takéto splnomocnenie v tomto prípade žalovaná nemala, čo ani nebolo medzi stranami sporné. Uvedeným konaním žalovaná porušila článok VII. bod 7./A písm. (f) zmluvy, keď sa dopustila iného obdobne hrubého a závažného porušenia, ako je sprenevera peňazí klientov HALO reality a peňazí HALO reality v podobe neoprávneného vyberania peňazí od klientov.

5. Pre prípad podstatného porušenia zásadných ustanovení zmluvy poskytovateľkou, teda žalovanou, bola v zmluve dohodnutá zmluvná pokuta vo výške 10.000 €, pričom súd prvej inštancie považoval zmluvu za platnú v celom rozsahu, vrátane zmluvnej pokuty. Žalovaná namietala, že výška zmluvnej pokuty je neprimeraná akémukoľvek - v zmluve o poskytovaní služieb - uvedenému výpočtu možných porušení zmluvných povinností a navrhla, aby súd neprimerane vysokú zmluvnú pokutu znížil.

6. Pri posudzovaní primeranosti výšky zmluvnej pokuty súd prvej inštancie vzal do úvahy mieru rizika, ktorú žalobkyňa vzala na seba uzavretím zmluvy o poskytovaní služieb, ako aj výšku odplát, ktoré sú obvyklé v realitných obchodoch a ktoré hradia klienti realitným kanceláriám, na ktoré poukázala žalobkyňa. Okrem toho sa súd zaoberal aj ďalšími relevantnými kritériami, pričom prihliadol aj na hospodársku pozíciu zmluvných strán. Poukázal na to, že žalobkyňa je spoločnosťou s ručením obmedzeným a žalovaná je živnostníčkou, ktorá ručí za svoje záväzky celým svojím majetkom. Hospodárska sila a pozícia žalobkyne je nepochybne silnejšia oproti žalovanej. Súd tiež prihliadol na skutočnosť, že dojednanie o zmluvnej pokute bolo v zmluve dohodnuté jednostranne, keďže zmluvná pokuta bola dohodnutá iba v prospech žalobkyne, naproti čomu žalovaná nemala možnosť domáhať sa finančných čiastok z titulu zmluvnej pokuty. Keďže zmluvná pokuta plní aj funkciu paušalizovanej náhrady škody, súd prihliadol aj na výšku vzniknutej škody, ktorá v prejednávacom prípade bola 300 €. Na základe uvedeného súd prvej inštancie uplatnil moderačné oprávnenie podľa ustanovenia § 301 Obchodného zákonníka (ďalej aj „Obch. zák.“) a zmluvnú pokutu znížil o polovicu na sumu 5.000 € s tým, že ju možno považovať za dostatočne účinnú náhradu, odrádzajúcu od neplnenia zmluvných povinností a za primeranú s poukazom na hodnotu a význam zabezpečovanej povinnosti, ako aj s poukazom na hospodársku pozíciu zmluvných strán, reciprocitu zmluvnej pokuty, druh zavinenia žalovanej a výšku vzniknutej škody. Na základe uvedeného súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 5.000 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne od 12.02.2014 do zaplatenia a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania a nároku na svedočné súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) s tým, že o ich výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

7. O odvolaní žalovanej rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“), ktorý po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, bez potreby zopakovania, resp. doplnenia dokazovania a bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

8. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné aj logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva obidvoch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako aj predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Odvolací súd ďalej konštatoval, že prevzal v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, keďže súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel aj k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie uplatneného nároku a keďže odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil aj s právnymi závermi súdu prvej inštancie vo veci samej, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkázal na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia.

9. Odvolací súd uviedol, že predmetom odvolacieho prieskumu je posúdenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, rozhodnutím ktorým súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni zmluvnú pokutu 5.000 € s príslušenstvom v zmysle článku VII. bodu 7./A zmluvy o poskytovaní služieb, keďže mal preukázané podstatné porušenie zásadných ustanovení zmluvy, a to písm. (e) a písm. (f) vyššie citovaného článku zo strany žalovanej, s následnou aplikáciou moderačného práva v zmysle § 301 Obch. zák.

10. K námietke žalovanej - že v konaní nebolo preukázané, že porušila článok VII. bod 7./A písm. (f) zmluvy, keďže nebolo preukázané, že by prevzala od svedka O. D. finančnú hotovosť v sume 300 €, ktorú skutočnosť nemožno považovať za preukázanú len na základe tvrdenia svedka - odvolací súd uviedol, že sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaná žiadnym spôsobom nespochybnila vierohodnosť svedka O. D., ktorý potvrdil tvrdenia žalobkyne, že odovzdal žalovanej províziu v hotovosti v sume 300 €. Žalovaná napriek riadnemu poučeniu súdu prvej inštancie v zmysle § 154 CSP (podľa ktorého prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí) nepredložila a ani neoznačila žiadny dôkaz na spochybnenie výpovede svedka O. D.. Vzhľadom na ničím nepodložené tvrdenie žalovanej, že svedok nehovoril pravdu, súd nepovažoval za relevantné spochybniť jeho výpoveď. Prijat' províziu v hotovosti mohla žalovaná len na základe písomného splnomocnenia od konateľov žalobkyne v zmysle článku I. bodu 1./D zmluvy. Keďže žalovaná takéto písomné splnomocnenie nemala (čo nebolo v konaní ani sporné), správny je záver súdu prvej inštancie, že žalovaná porušila článok VII. bod 7./A písm. (f) zmluvy, pre ktoré podstatné porušenie si zmluvné strany v zmluve dohodli zmluvnú pokutu.

11. Žalovaná až v odvolaní namietala, že len v prípade, ak sa predaj nehnuteľnosti ponúkal prostredníctvom inzercie, bola povinná realitný obchod zadať do interného systému ADMIN, čo nebol daný prípad, a preto podľa jej názoru neporušila ustanovenia zmluvy uvedené v článku VII. bode 7./A písm. (e), sankcionované zmluvnou pokutou. K uvedenému odvolací súd konštatoval, že ide o skutkové tvrdenia žalovanej, ktoré sú prostriedkami procesnej obrany v zmysle § 149 CSP, pričom žalovaná v odvolaní netvrdila a ani neodôvodnila, prečo tieto nové prostriedky procesnej obrany bez svojej viny nemohla použiť v doterajšom priebehu konania. S poukazom na uvedené odvolací súd na tieto novoty v odvolacom konaní nemohol prihliadnuť (§ 373 ods. 4 CSP v spojení s § 366 písm. d/ CSP).

12. Námietku žalovanej, že súdom priznaná zmluvná pokuta je absolútne neprimeraná, pretože jej výška by sa mala pohybovať okolo sumy 300 € (ak by bolo pravdivé tvrdenie svedka O. D.), odvolací súd

posúdil ako neopodstatnenú, nakoľko súd prvej inštancie riadne a presvedčivo zdôvodnil hodnotiacu úvahu a myšlienkový postup pri využití moderačného práva a určení výšky priznanej zmluvnej pokuty. Poukázal na to, že vznik škody nie je podmienkou na uplatnenie moderačného práva, ale okolnosťou limitujúcou spodnú hranicu zníženia zmluvnej pokuty. Z vecného hľadiska zákon ustanovuje dve kritériá na posúdenie primeranosti zmluvnej pokuty, a to hodnotu zabezpečenej povinnosti a význam zabezpečenej povinnosti. Ustanovením týchto požiadaviek zákon akcentuje primeranosť zmluvnej pokuty vo vzťahu k záujmu na plnení zmluvy tej strany, ktorá si zmluvnou pokutou splnenie zmluvy zabezpečuje. Žalovaná pred súdom prvej inštancie v rámci svojej obrany uplatnila námietku neprimeranosti zmluvnej pokuty a požiadala o jej zníženie. Súd prvej inštancie využil svoje moderačné právo v zmysle § 301 Obch. zák. a zmluvnú pokutu znížil na výšku 5.000 € (zo sumy 10.000 €), pričom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysvetlil svoj myšlienkový postup pri jej určení, zohľadnil hodnotu zabezpečovaného záväzku a jeho význam, a preto jeho úvahu pri určení výšky priznanej zmluvnej pokuty nemožno označiť za svojvoľnú. Odvolací súd sa plne stotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie v tejto časti, rešpektoval jeho myšlienkový postup a závery, ktorými odôvodnil využitie moderačného práva, a rovnako aj výšku moderovanej zmluvnej pokuty a po dôslednom preskúmaní obsahu spisu, vrátane podaného odvolania, nezistil žiadny dôvod na zmenu odvolaním napadnutého rozhodnutia.

13. Odvolací súd dospel k záveru, že žalovaná v odvolaní len zopakovala svoju právnu argumentáciu, ktorú uplatnila na súde prvej inštancie, pričom neuviedla žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré neboli predmetom posúdenia zo strany súdu prvej inštancie a keďže všetky ňou produkované tvrdenia, ktorými argumentovala v odvolacom konaní, boli známe už v konaní pred súdom prvej inštancie (okrem prostriedkov procesnej obrany, na ktoré odvolací súd nemohol prihliadať), odvolací súd považoval odvolanie žalovanej za nedôvodné.

14. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. a v závislých výrokoch III. a IV. ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 378 ods. 1 CSP, § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, keď žalobkyni ako úspešnej strane priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady týchto trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

15. Odvolanie žalovanej proti výroku II. rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd odmietol v zmysle § 386 písm. b/ CSP, keďže výrok II. rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyznel v neprospech žalovanej (ide o výrok zamietajúci čiastočne žalobu), z čoho je zrejmé, že u odvolateľky nebol splnený zákonný subjektívny predpoklad na podanie odvolania proti tomuto výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie.

16. Rozsudok odvolacieho súdu napadla žalovaná dovolaním. Z obsahu predmetného dovolania vyplýva, že žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) podala dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výrokoch I., III. a IV. s návrhom, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolačný súd“) zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne aby zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie súdu prvej inštancie. Dovolateľka prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP tvrdiac, že tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd založili svoje rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení veci.

17. Súčasťou dovolania žalovanej je aj návrh na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia, ktorý dovolateľka odôvodnila tým, že jej bola doručená „predexekučná výzva“, ktorou ju žalobkyňa vyzvala na úhradu žalovanej pohľadávky, ako aj trov konania, o nároku ktorom však nebolo doposiaľ rozhodnuté, pričom výška trov právneho zastúpenia sa javí byť v rozpore s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. (ďalej aj „vyhláška č. 655/2004 Z.z.“). Poukázala tiež na to, že ako fyzická osoba (na rozdiel od žalobkyne) ručí celým svojím majetkom a v prípade zmeny rozhodnutia v jej prospech, by sa mohla dostať do situácie, kedy by nemohla od

žalobkyne získať vymožené plnenie späť, keďže „právnická osoba má množstvo možností, ako sa vyhnúť plneniu“. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie NS SR sp. zn. 4Obdo/36/2017 z 15. novembra 2017.

18. Dovolateľka v dovolaní cituje odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, a to v korelácii s právnym posúdením veci uvedeným v bode č. 5 dovolania, nesúhlasiac s právnym záverom, že žalovaná uzavrela realitný obchod bez vedomia žalobkyne, čím porušila článok VII. bod 7./A písm. (e) zmluvy. Poukázala na to, že zo zisteného a preukázaného skutkového stavu nepochybne vyplýva, že ako sprostredkovateľka (zastupujúc žalobkyňu) dňa 07.06.2012 uzavrela s O. D. a B. D. ako záujemcami Dohodu o poskytovaní realitných služieb, uzavretú na dobu 1 roka od obhliadky nehnuteľnosti. Následne žalovaná poskytovala O. D. a B. D. realitné služby bez uzavretia písomnej zmluvy. Nakoľko uplynutím času došlo k ukončeniu pôvodnej dohody o poskytovaní realitných služieb, nemohla žalovanej vzniknúť povinnosť nahlásiť realitný obchod do firemného systému ADMIN, keďže žiadna sprostredkovateľská zmluva právne nevznikla. Aj keď súd prvej inštancie uviedol, že povinnosť nahlásiť realitný obchod do firemného systému ADMIN vznikol bez ohľadu na skutočnosť, že o tom bol informovaný priamy nadriadený žalovanej, a to pán L. A., ktorý o tom informoval priamo štatutárneho zástupcu žalobkyne, má za to, že konala správne nielen z dôvodu, že žalobkyňa nebola viazaná žiadnou sprostredkovateľskou zmluvou s manželmi D. (žiadna nebola už platná), ale konala aj na výslovný pokyn priameho nadriadeného, pána L. A., ktorý konal na základe pokynu žalobkyne (jej štatutárneho zástupcu). Správny právny záver je preto taký, že žalovaná neporušila článok VII. bod 7./A písm. (e) zmluvy.

19. Ďalej dovolateľka uviedla, že zo zisteného a preukázaného skutkového stavu nepochybne vyplýva, že nikdy neprevzala od manželov D. finančnú hotovosť 300 €. Uvedené tvrdil len svedok O. D., avšak jeho výpoveď nebola potvrdená žiadnym iným objektívnym dôkazom. Nebolo povinnosťou žalovanej spochybňovať uvedeného svedka a ani dokazovať, že finančné prostriedky neprevzala, naopak bolo povinnosťou žalobkyne dokázať a nad všetky pochybnosti preukázať, že žalovaná prevzala finančné prostriedky vo výške 300 €, pričom žalobkyňa túto skutočnosť nepreukázala. Správny právny záver je teda taký, že žalovaná neporušila článok VII. bod 7./A písm. (f) zmluvy.

20. Okrem právneho posúdenia odvolacieho súdu, ktoré je uvedené v bodoch č. 6 až 10, nesprávne právne posúdenie súdu prvej inštancie - podľa názoru dovolateľky - spočíva aj v tom, že „pokiaľ ide o námietku žalovanej, že v konaní nebolo preukázané, že porušila článok VII. bod 7./A písm. (f) predmetnej zmluvy, pretože nebolo preukázané, že by prevzala od svedka O. D. finančnú hotovosť v sume 300 €, ktorú skutočnosť nemožno považovať za preukázanú len na základe tvrdenia svedka, odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaná žiadnym spôsobom nespochybnila vierohodnosť svedka O. D., ktorý potvrdil tvrdenia žalobcu, že odovzdal žalovanej províziu v hotovosti v sume 300 €. Žalovaná napriek riadnemu poučeniu súdu prvej inštancie podľa § 154 CSP, v zmysle ktorého prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí, nepredložila a ani neoznačila žiadny dôkaz na spochybnenie výpovede svedka O. D. tým, že nevyužila svoje právo produkovať dôkazy na preukázanie jej tvrdení, že svedok O. D. vypovedal nepravdivo napr. tým, že nekládla žiadne otázky svedkovi pri jeho výsluchu na pojednávaní dňa 19.09.2017, na ktorom bola prítomná, ktorými by mohla spochybníť jeho výpoveď, ani nenamietala, že by svedok nevypovedal spontánne, pretože pri hodnotení svedeckej výpovede je významné aj ako sa svedok pri svojej výpovedi správal. Vzhľadom na uvedené ničím nepodložené tvrdenie žalovanej, že svedok nehovoril pravdu, nemožno považovať za relevantné spochybnenie jeho výpovede. Žalovaná až v odvolaní namietala, že len v prípade, ak sa predaj nehnuteľnosti ponúkal prostredníctvom inzercie (či už v tlačových médiách alebo na vlastnej internetovej stránke), tak bola povinnosť realitný obchod zadať do interného systému ADMIN, čo nebol daný prípad, a preto podľa jej názoru neporušila zásadné ustanovenia zmluvy uvedené v článku VII. bod 7./A písm. (e) sankcionované zmluvnou pokutou, nakoľko jej v danom prípade nevznikla povinnosť tento realitný obchod zadať do systému ADMIN. Ide o skutkové tvrdenie žalovanej, ktoré sú prostriedkami procesnej obrany v zmysle cit. ust. § 149 CSP“. Podľa názoru žalovanej je správny právny názor uvedený v bode č. 23 dovolania (že žalovaná neporušila článok VII. bod 7./A písm. (e) zmluvy a že neporušila článok

VII. bod 7./A písm. (f) zmluvy - poznámka dovolacieho súdu).

21. K tvrdeniu, že žalovaná porušila článok VII. bod 7./A písm. (f) zmluvy, keď sa dopustila iného obdobne hrubého a závažného porušenia, ako je sprenevera peňazí klientov HALO reality a peňazí HALO reality v podobe neoprávneného vyberania peňazí od klientov, dovolateľka uviedla, že táto skutočnosť nebola v konaní absolútnym spôsobom preukázaná. V konaní nebolo žiadnym dôkazom preukázané, že by žalovaná prevzala od svedka O. D. finančnú hotovosť v sume 300 €, ako to uviedol svedok O. D.. Ide preto výlučne o tvrdenie, ktoré nie je verifikované žiadnym iným vykonaným dôkazom.

22. K tvrdeniu súdu, že žalovaná podľa zmluvy bola povinná akúkoľvek novú pribratú zákazku nahlásiť aj vo firemnom programe ADMIN, ktorú povinnosť si žalovaná nesplnila, dovolateľka dala do pozornosti, že medzi žalobcom a svedkom O. D. s manželkou bola uzavretá len Dohoda o poskytovaní realitných služieb, avšak nebola podpísaná Zmluva o sprostredkovaní predaja nehnuteľnosti vo vlastníctve svedka O. D. a jeho manželky. Postup, ktorý určila žalobkyňa pri zadávaní realitných obchodov do interného systému ADMIN bol taký, že len v prípade, ak sa predaj nehnuteľnosti ponúkal prostredníctvom inzercie, tak bola povinnosť realitný obchod zadať do interného systému ADMIN. Nakoľko v tomto prípade už na začiatku bolo dohodnuté, že predaj bytu sa nebude inzerovať, keďže už bol dohodnutý konkrétny kupujúci (Mesto Z.), žalovaná nebola povinná tento realitný obchod zadať do systému ADMIN. O tejto skutočnosti informoval žalovanú aj svedok L. A., ktorý bol jej priamym nadriadeným a ktorého kontaktovala ešte pred uzavretím zmluvy s požiadavkou ako má postupovať v tomto prípade, pričom L. A. dal žalovanej pokyn, že do systému ADMIN sa takýto obchod nemôže zadávať.

23. K priznanej zmluvnej pokute dovolateľka uviedla, že jej výška je absolútne neprimeraná so zreteľom na súdom uvedené kritériá. Ak by aj bolo pravdivé tvrdenie svedka O. D., že žalovanej odovzdal finančnú hotovosť v sume 300 €, tak výška zmluvnej pokuty by sa mala pohybovať okolo tejto sumy a nie ju 15-násobne prevyšovať.

24. Podľa názoru dovolateľky žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a bremeno svojich tvrdení, že žalovaná porušila Zmluvu o poskytovaní služieb a v konaní nebolo zákonnými dôkaznými prostriedkami preukázané žiadne porušenie zmluvy zo strany žalovanej. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym právnym záverom, nakoľko žaloba žalobkyne je absolútne nedôvodná.

25. K dovolaniu žalovanej zaslala žalobkyňa písomné vyjadrenie. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol a zároveň zamietol návrh dovolateľky na odklad vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutia súdu prvej inštancie.

26. Žalobkyňa vo vyjadrení poukázala na to, že dovolateľka odôvodnila dovolanie pre nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom len všeobecne, s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 CSP, hoci dané ustanovenie vo svojich písmenách a/, b/, c/ upravuje tri rôzne predpoklady prípustnosti dovolania, ktoré sú vzájomne sa vylučujúcimi predpokladmi jeho prípustnosti. Už len táto okolnosť je dôvodom pre odmietnutie dovolania. Predpokladom prípustnosti dovolania pre nesprávne právne posúdenie vecí je to, že nesprávne právne posúdenie vecí sa musí týkať otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. V podanom dovolaní je len veľmi všeobecne uvedené právne posúdenie vecí, ktoré považuje dovolateľka za nesprávne (aj to len prostým odpisom odôvodnení odvolacieho a prvostupňového rozsudku) a absentuje vymedzenie, v čom konkrétne spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia a ktorú normu hmotného práva odvolací súd nesprávne právne posúdil. Tvrdenia dovolateľky preto zostali len vo všeobecnej rovine bez toho, aby riadne vymedzila dovolací dôvod zákonom predpísaným spôsobom. V tomto smere žalobkyňa poukázala na uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/140/2017 z 28.09.2017 z ktorého vyplýva, že len samotná polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP. Podľa jej názoru zo strany dovolateľky ide len o predlžovanie sporu a o oddialenie výkonu právoplatných rozhodnutí.

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP a contrario), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, po preskúmaní veci bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné odmietnuť.

28. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

29. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

30. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

31. Podľa § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa § 432 ods. 2 CSP, dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

32. Podľa § 447 písm. f/ CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

33. Prípustnosť dovolania sa v novej právnej úprave - v porovnaní s úpravou účinnou do 30. júna 2016 - zásadným spôsobom zmenila. Právna úprava civilného sporového konania účinná od 1. júla 2016 nanovo a v porovnaní s predchádzajúcou úpravou odlišne (prísnejšie) formuluje náležitosti dovolania. Ustanovenia Civilného sporového poriadku vyžadujú istú mieru nielen obsahového, ale aj formálneho vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. V prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 CSP), je dovolateľ povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP zakladá jeho prípustnosť. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací opakovane judikuje, že pre vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa § 432 CSP v súlade so zákonom platí, že ustanovenie § 432 CSP nemôže byť posudzované izolovane, ale v spojení s ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Skúmaniu dôvodnosti dovolania totiž vždy predchádza skúmanie jeho prípustnosti. Preto pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania, t. j. označiť (náležitým spôsobom) otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, prípadne je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP). Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (k uvedenému porovnaj napríklad uznesenie NS SR sp. zn. 3Obdo/42/2018 z 21. augusta 2018, uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26. septembra 2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8. júna 2017).

34. V posudzovanom prípade žalovaná v dovolaní poukázala na dovolací dôvod podľa ustanovenia § 421

CSP, pričom v ďalšom obsahu dovolania sa zaoberala spochybnením skutkových zistení súdov oboch inštancií a nesprávnym právnym posúdením veci. Namietanú nesprávnosť, či neúplnosť skutkových zistení súdu však nemožno namietat' v korelácii s neprávny právnym posúdením veci v zmysle § 421 CSP. Podľa ustanovenia § 442 CSP je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej a druhej inštancie) v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené, okrem preukazovania včasnosti a prípustnosti dovolania. Teda, skutkový stav veci zistený súdom prvej a druhej inštancie nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. Právnym posúdením je činnosť, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav veci. Dochádza k nemu vtedy, keď súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

35. V prípade dovolateľkou namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci z obsahu dovolania nie je zrejmé, ktorou právnou otázkou (ohľadom ktorej existuje ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu, alebo ktorá nebola dovolacím súdom doposiaľ riešená, prípadne bola riešená vo viacerých prípadoch nejednotne) je podľa názoru dovolateľky založená prípustnosť jej dovolania podľa ustanovenia § 421 CSP. V dôsledku nevymedzenia právnej otázky relevantnej v zmysle tohto ustanovenia, neboli dané predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu. V prípade absencie vymedzenia konkrétnej právnej otázky dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd. Ak by postupoval inak (opačne), uskutočnil by procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (viď napr. rozhodnutia NS SR vo veciach sp. zn. 1Cdo/23/2017, 2Cdo/117/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017, 1Obdo/31/2019, 3Obdo/36/2017, 5Obdo/51/2017). Len samotná polemika dovolateľky s rozhodnutím odvolacieho súdu, alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP.

36. Pokiaľ dovolateľka namietala, že odvolací súd vôbec nevzal do úvahy jej tvrdenia v odvolaní a ani sa s nimi nevysporiadal, dovolací súd poznamenáva, že ide o námietku nedôvodnú, keďže z obsahu dovolaním napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že odvolací súd sa nielen stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému žalovaná podala odvolanie, ale na zdôraznenie jeho správnosti uviedol aj ďalšie dôvody, ktorými sa zároveň vysporiadal s (pre rozhodnutie danej veci) podstatnými odvolacími námietkami [v posudzovanom prípade ide predovšetkým o námietku neprimeranosti zmluvnej pokuty po uplatnení moderačného práva súdu prvej inštancie a námietku, že neporušila povinnosti v zmysle článku VII. bodu 7./A, písm. (e) a písm. (f) zmluvy]. V zmysle ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky platí, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania.

37. Vzhľadom k tomu, že dovolateľka nevymedzila ňou uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 1 a 2 CSP, dovolací súd odmietol jej dovolanie podľa ust. § 447 písm. f/ CSP.

38. Keďže dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol, nerozhodoval už o jej návrhu na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

39. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP). O výške náhrady trov konania žalobkyne rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

40. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.